

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/64/2020
Identifikačné číslo spisu: 2216010309
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2216010309.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Martiny Zeleňakovej v trestnej veci obvineného R. W. pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 23. februára 2021 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 18. júla 2019, sp. zn. 5To/2/2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda z 20. júna 2018, sp. zn. 4T/75/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného R. W. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda z 20. júna 2018, sp. zn. 4T/75/2016 bol obvinený R. W. uznaný za vinného zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 4. februára 2008 v Dunajskej Strede v kancelárii notára Mgr. Alexandra Csalu uzavrel kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod nehnuteľnosti, a to rodinného domu s. č. XXX v katastrálnom území W. F., evidovaný na LV č. XXXX na parcele č. XXX/XX. a pozemok - zastavané plochy a nádvoria o výmere 438 m² v celosti za kúpnu cenu 1. 700.000,- Sk (56 429,66 eur) v hotovosti s poškodenou U. X., bytom U. č. X U., pričom z kúpnej zmluvy z čl. VIII Vyhlásenie predávajúceho vyplýva prehlásenie predávajúceho, že na prevádzaných nehnuteľnostiach neviazu žiadne ťarchy, vecné bremená ani iné právne povinnosti a tiež, že kupujúceho oboznámil so stavom nehnuteľnosti, hoci už najneskôr dňa 27. novembra 2007 musel vedieť, že predmetné nehnuteľnosti trpia vadou, lebo v tom čase sa na Okresnom súde v Dunajskej Strede pod č. k. 15Cb/19/07 viedlo konanie o návrhu na určenie neplatnosti právneho úkonu, v ktorom sa navrhovatelia domáhali vyslovenia neplatnosti kúpnej zmluvy týkajúcej sa vyššie označenej nehnuteľnosti, podľa ktorej sa vlastníkom stala spoločnosť F. N. s r. o., ktorej konateľom bol a aj je R. W., čím svojím konaním spôsobil poškodenej U. X. škodu vo výške 56.429,66 eur (1.700.000,- Sk).

Za to mu súd uložil :

Podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 51 ods. 1 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky pri súčasnom uložení probačného dohľadu nad správaním obvineného v skúšobnej dobe.

Podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody podmenečne odložil a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona obvinenému určil skúšobnú dobu na tri roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. c) Trestného zákona obvinenému súd uložil povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu poškodenej U. X., nar. X. K. XXXX vo výške 56. 429,66 eur.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obvinený, v rozsahu výroku o vine, treste ako aj náhrade škody, ktoré následne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu.

Krajský súd v Trnave na verejnom zasadnutí dňa 18. júla 2019, sp. zn. 5To/2/2019 uznesením podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného R. W. zamietol.

Proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5 To/2/2019 z 18. júla 2019 (správne má byť uzneseniu) a rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 4T/75/2016 z 20. júna 2018 podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Borisa Štangloviča, advokáta, AK Šafa dovolanie.

Podľa názoru obvineného oba konajúce sudy pri rozhodovaní o vine a treste obvineného R. W. nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, nevysporiadali sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a dospeli na základe doteraz vykonaného dokazovania k nesprávnemu právnomu záveru ohľadom viny obvineného. Rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 4T/75/2016 z 20. júna 2018 nespĺňa zákonné náležitosti v zmysle ustanovení Trestného poriadku.

K nenaplneniu zákonných znakov trestného činu konaním obvineného vymedzeného vo výroku uznesenia o vznesení obvinenia a porušenie § 8 a § 221 ods. 1 Trestného zákona, obvinený cituje jednotlivé ustanovenia Trestného zákona - § 8, § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) a ustanovenie § 123 Občianskeho zákonníka.

Protiprávne konanie je konanie v rozpore s právnymi normami. V rámci konania obvineného R. W. neexistuje protiprávny prvok, nakoľko uzavretie kúpnej zmluvy zo 4. februára 2008 medzi ním ako štatutárnym orgánom spoločnosti F. N. s.r.o. a poškodenou U. X. bolo plne v súlade s výkonom jeho oprávnení ako štatutárneho orgánu podľa § 13 a § 133 Obchodného zákonníka, ako aj v súlade s výkonom vlastníckeho práva spoločnosti F. N. s r.o., ktoré zahŕňa aj oprávnenie disponovať s vecou, aj vec scudziť. Je pravdou, že v čase uzavretia zmluvy prebiehal súdny spor na Okresnom súde Dunajská Streda, ktorý sa týkal týchto nehnuteľností, avšak pri uzavretí kúpnej zmluvy zo 4. februára 2008 bola spoločnosť F. N. s r.o. vlastníkom predmetných nehnuteľností so všetkými k tomu patriacimi oprávneniami a v rámci tohto sporu nebolo vydané predbežné opatrenie a ani žiadnym iným spôsobom nebola spoločnosť F. N. s r.o. obmedzená pri výkone vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Samotný fakt, že sa vedie súdny spor, ktorý sa týka majetku vlastníka, neobmedzuje vlastníka pri výkone jeho vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Rozhodujúci je stav ku dňu podpisu kúpnej zmluvy, pričom niet pochyb, že v rozhodnom čase neviazali na predmetných nehnuteľnostiach žiadne právne povinnosti, vady, farchy. Nebola potom naplnená ani druhá podmienka existencie trestného činu a to naplnenie znakov, uvedených v osobitnej časti Trestného zákona. Obvinený W. neuviedol U. X. do omylu, ani jej omyl nevyužil.

V prípade, že je vedené trestné konanie voči osobe pre skutok, ktorý evidentne nespĺňa podmienky ustanovené v § 8 Trestného poriadku, a teda nie je trestným činom, ide okrem porušenia zákonných ustanovení aj o hrubé porušenie princípov trestného práva a právneho štátu.

K vykonanému dokazovaniu obvinený uviedol, že nebolo preukázané, že by on mal vedomosť o

prebiehajúcim súdnom spore na Okresnom súde Dunajská Streda. V čase kedy došlo k podpisu kúpnej zmluvy, nebola spoločnosť F. N. s r. o. účastníkom civilného súdneho konania vo veci vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda sp. zn. 5Cb/191/2007, nakoľko rozhodnutie o jej pribratí do konania bolo Krajským súdom Trnava potvrdené až v čase po predaji predmetnej nehnuteľnosti a nadobudlo právoplatnosť dňa 19. mája 2008. Prvostupňový súd nesprávne uvádza na str. 5 ods. 2, že napriek doručeniu uznesenia o pribratí spoločnosti F. N. s r.o. do konania a následne výsluchu M. F. uzatvoril kúpnu zmluvu s poškodenou. Z chronologického hľadiska je toto tvrdenie zavádzajúce, nakoľko pojednávanie, na ktorom bol M. F. vypočutý, bolo konané dňa 19. mája 2009, čo je v príkrom rozpore s argumentáciou súdu. M. F. nepoprel, že by obvineného o tomto spore informoval. Obvinený túto skutočnosť poprel. Preto túto skutočnosť nemožno považovať za dôkaz o tom, že by obvinený o prebiehajúcim súdnom spore vedel. Záverom obvinený poukazuje na tvrdenie prvostupňového súdu o tom, že doručenie uznesenia o pribratí spoločnosti F. N. s r.o. do konania o určení neplatnosti právnych úkonov bolo prekážkou uzatvorenia akéhokoľvek ďalšieho právneho úkonu, či už zmluvy kúpnej alebo inej v prospech tretej osoby, čo je absolútnym nezmyslom. Za predpokladu, že nebolo vydané nijaké predbežné opatrenie, ktoré by zakazovalo nakladanie s nehnuteľnosťou, nebola dispozícia s predmetnou nehnuteľnosťou obmedzená, pričom poukazuje obvinený aj na výsluch poškodenej, ktorá sama uviedla, že nehnuteľnosť bola právne v poriadku, čo overovala aj realitná kancelária, ktorá predaj, resp. kúpu nehnuteľnosti sprostredkovala.

K povinnosti súdu odôvodniť rozsudok obvinený poukazuje na § 168 Trestného poriadku. Súd neoznačil dôkazy, kedy mal byť obvinený minimálne uzročený s tým, že protiprávny následok nastane, dôkazy preukazujúce, že obvinený uviedol poškodenú do omylu a v akej konkrétnej skutočnosti. Žiadny dôkaz vykonaný v prvostupňovom konaní nepreukázal naplnenie ani objektívnej, tak ani subjektívnej stránky trestného činu. V tejto súvislosti obvinený poukázal na R 60/1972, z ktorého citoval.

Obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie vyššie popísaných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku a aby ako dovolací súd podľa § 386 Trestného poriadku rozsudok Krajského súdu v Trnave (správne má byť uznesenie), sp. zn. 5 To/2/2019 z 18. júla 2019 a rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 4T/75/2016 z 20. júna 2018 v celom rozsahu zrušil a po zrušení podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súde Dunajská Streda, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda (ďalej len „prokurátor“) sa k podanému dovolaniu 24. júna 2020 vyjadril. Uviedol, že tak Okresný súd Dunajská Streda, ako aj Krajský súd v Trnave sa v dostatočnom rozsahu vysporiadali s jednotlivými námietkami obvineného, správne posúdili skutkový stav a vyhodnotili jednotlivé vykonané dôkazy, pričom obe rozhodnutia je potrebné považovať za zákonné a správne. Z obsahu predmetného dovolania nie je zrejmé, aké dôvody dovolania obvinený uplatňuje. Nie je špecifikovaný žiaden z dôvodov dovolania. Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že v rámci celého dovolania obvinený namieta najmä skutkové zistenia a skutkové závery súdov oboch stupňov, ako aj ním namietané nedostatočné odôvodnenie rozsudku, pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Podľa názoru prokurátora v danom prípade nie je daný žiaden z dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku.

K obvineným namietanému nesprávne právnemu posúdeniu zisteného skutku prokurátor uviedol, že zistený skutkový stav nepochybne napĺňa všetky zákonné znaky zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Určujúca skutočnosť je tá, že predávajúci - spol. F. N. s r.o., v. z. R. W. v kúpnej zmluve v čl. VIII. prehlásil, že mu nie sú známe žiadne vady, na ktoré by mal kupujúceho upozorniť. Taktiež obvinený neupozornil kupujúceho na prebiehajúci súdny spor na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 5 Cb 191/07, o ktorom mal obvinený v relevantnom čase nepochybne vedomosť, o čom svedčí okrem iného i ním podané odvolanie zo dňa 27. novembra 2007. Je zrejmé, že poškodená nemala ani len najmenšiu vedomosť o prebiehajúcim súdnom konaní, ktoré nakoniec skončilo rozsudkom určujúcim neplatnosť všetkých prevodov k danej nehnuteľnosti. Obvinený R. W. teda úmyselne uviedol poškodenú do omylu, keď ju z pozície predávajúceho neoboznámil s reálnym

právnym stavom nehnuteľnosti - zjavnými vadami. Je síce pravdou, tak ako to tvrdí obvinený v dovolaní, že ako vlastník nehnuteľnosti nemal obmedzené právo nakladať s predmetnou nehnuteľnosťou, mohol s vecou voľne disponovať, príp. ju scudziť, a teda žiadnym spôsobom nebolo jeho vlastnícke právo obmedzené, ale súčasne mal aj povinnosť poškodenú informovať o prebiehajúcom občianskoprávnom konaní. Obvinený teda mohol predmetnú nehnuteľnosť scudziť, avšak za splnenia povinnosti informovať kupujúceho o prebiehajúcom súdnom konaní. Tým, že poškodenej zatajil súdne konanie, porušil čl. VII bod 1 Kúpnej zmluvy zo 4. februára 2008, nakoľko poškodenú neupozornil na existujúce vady - prebiehajúce súdne konanie, ktoré môže mať vplyv na jej vlastnícke právo. Za uvedenej situácie v spojení aj so všetkými ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi je potrebné konštatovať, že o nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu nemožno hovoriť. S jednotlivými okolnosťami sa v dostatočnom rozsahu zaoberal tak Okresný súd Dunajská Streda, ako aj Krajský súd v Trnave vo svojich rozhodnutiach.

Vzhľadom na uvedené prokurátor Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol podľa § 382 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť dovolanie obvineného R. W., nakoľko je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

K vyjadreniu prokurátora sa dňa 11. augusta 2020 vyjadrila poškodená U. X. prostredníctvom svojej splnomocnenkyne JUDr. Evy Skačániovej, AK Dunajská Streda. S vyjadrením prokurátora sa plne stotožnila.

Najvyšší súd ako súd dovolací v zmysle § 378 Trestného poriadku vec predbežne preskúmal a dospel k záveru, že dovolanie obvineného nie je potrebné odmietnuť z formálnych dôvodov (§ 382 písm. a), písm. b) alebo písm. d) až písm. f) Trestného poriadku). Zároveň však zistil, že v jeho prípade nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (ods. 1) Trestného poriadku, a preto podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Úvodom rozhodnutia o dovolaní je nutné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zřejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi ustanovenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd je podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Za uvedenie dôvodov dovolania možno považovať len konkrétne označenie niektorého z dovolacích dôvodov podľa § 371 Trestného poriadku ako to predpokladá kogentné ustanovenie § 374 ods. 2 Trestného poriadku (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené pod č. 120/2012 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky). Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle citovaného ustanovenia sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Ak chybám vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolaťelom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa ustanovenia § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, a to bez

toho, aby zistoval inú chybu napadnutého rozhodnutia. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd ho podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu.

Dovolateľ vo svojom dovolaní neoznačil žiadny dovolací dôvod.

Z hľadiska obsahu podaného dovolania je možné dospieť k záveru, že dovolateľ uplatňoval dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorý bol podľa dovolateľa naplnený tým, že rozhodnutia súdov (okresného a krajského) boli založené na nesprávnom právnom posúdení skutku, ku ktorému súdy dospeli nesprávnym hodnotením dôkazov, čo viedlo aj k nesprávnej aplikácii noriem Trestného zákona a Trestného poriadku. Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku možno dovolanie podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia s tým, že správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť). V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne právne posúdený. Do úvahy pritom prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin, alebo že skutok vôbec nie je trestným činom, resp. pri oslobodení spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku je možné použiť dotknutý dôvod dovolania, ak skutok je trestným činom.

Vyššie spomenutý dovolací dôvod napĺňa potom tiež zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pod čím treba rozumieť napr. nedostatočné posúdenie okolností vyvolávajúcich premlčanie trestného stíhania (§ 87 Trestného zákona), prípadne nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku (riešenie predbežných otázok).

Na danom mieste je tiež potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia (čo je zrejmé zo samotného jeho znenia - časť vety za bodkočiarkou). Dovolací súd skutok ustálený v pôvodnom konaní nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové.

Vychádzajúc potom zo samotného obsahu podaného dovolania je možné uplatnené námietky obvineného R. W. rozdeliť v podstate do dvoch kategórií:

1/ námietky skutkové (voči skutkovým zisteniam či záverom), ktoré sú s poukazom na už vyššie uvedené z pohľadu daného dovolacieho konania irelevantné, t.j. nie je možné sa nimi zaoberať z dôvodu ich nepodradenia pod žiadny z do úvahy prichádzajúcich dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku;

2/ námietka právna, spočívajúca v nesúlase s právnou kvalifikáciou jeho konania podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, keďže v jeho prípade podľa názoru obvineného nešlo o trestný čin.

Pokiaľ ide o kategóriu námietok skutkového charakteru, tak pod túto spadá tá časť podaného dovolania, v ktorej obvinený rozoberá jednotlivé vo veci vykonané dôkazy a spochybňuje nimi ustálené skutkové závery s tým, že z vykonaného dokazovania sám vyvodzuje skutočnosti nenachádzajúce odraz v skutkovej vete. Vychádzajúc z obsahu podaného dovolania obvineného možno vo všeobecnosti konštatovať, že obvinený R. W. v prevažnej časti svojej dovolacej argumentácie len predostiera svoj

vlastný názor na hodnotenie dôkazov - odlišný od toho, ku ktorému dospeli sudy nižšieho stupňa a upozorňuje na nedostatky vo vykonanom dokazovaní, čo je však už s poukazom na vyššie uvedené v danom dovolacom konaní (konanom na podklade dovolania obvineného) bezpredmetné.

V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd potom dáva do pozornosti tú skutočnosť, že v preskúmvanej veci súd prvého ani druhého stupňa vzhľadom na vykonané dokazovanie, nemal žiadne pochybnosti o tom, že skutok sa stal v takej podobe, ako je to ustálené v skutkovej vete, pričom takýto záver musí dovolací súd plne akceptovať, keďže je pre neho záväzný (ním na podklade dovolania obvineného nemenný a nepreskúmateľný).

Záverom k vyššie rozoberaným námietkam skutkovej povahy najvyšší súd uvádza, že na podklade tvrdení o nesprávnom a neúplnom skutkových zistení nemožno vyvodzovať v konečnom dôsledku záver o nesprávnom právnom posúdení, a teda odvolávať sa na aplikáciu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku na rozdiel od hodnotenia dôkazov z pohľadu ich zákonnosti, čo je už otázkou právnou. (Ak by v uvedenom smere zistené pochybenie potom dosahovalo požadovanú závažnosť, prichádzalo by do úvahy vyslovenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, v zmysle ktorého je možno podať dovolanie, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.) Žiadne výhrady smerujúce k zákonnosti vykonaného dokazovania pritom preskúmvané dovolanie neobsahuje.

K námietke dovolateľa, že zistený skutok evidentne nespĺňa podmienky ustanovené v § 8 Trestného poriadku, teda nie je trestným činom, najvyšší súd uvádza :

Naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi omylom určitej osoby (resp. neznalosťou všetkých podstatných skutočností) a jej uskutočnenou majetkovou dispozíciou a ďalej príčinnú súvislosť medzi touto dispozíciou na jednej strane a škodou na cudzom majetku a obohatením páchatela alebo inej osoby na strane druhej. Je nepochybné, že predávajúci - spol. F. N. s r.o. v zastúpení R. W. v kúpnej zmluve v čl. VIII prehlásil, že mu nie sú známe žiadne vady, na ktoré by mal kupujúceho upozorniť. Obvinený poškodenú neupozornil na prebiehajúci súdny spor na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 5 Cb 191/2007, o ktorom mal nepochybne vedomosť, o čom svedčí ním podané odvolanie z 27. novembra 2007. Obvinený R. W. teda úmyselne uviedol do omylu poškodenú U. X., čím jej spôsobil škodu vo výške 56.429,66 eur. Omyl je rozpor medzi predstavou a skutočnosťou a pôjde oň vtedy, keď podvádzaná osoba nemá o dôležitej okolnosti žiadnu predstavu alebo sa domnieva, že sa nemá čoho obávať. Uvedením do omylu páchatel predstiera okolnosti, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom veci, pričom môže ísť o klamstvo alebo aj o nepravdivú informáciu. Podstatné skutočnosti zamlčí páchatel, ktorý neuvedie pri svojom podvodnom konaní akékoľvek skutočnosti, ktoré sú rozhodujúce alebo zásadne pre rozhodnutie podvádzanej osoby, pričom pokiaľ by tieto skutočnosti boli druhej strane známe, k plneniu z jej strany by nedošlo.

Pokiaľ obvinený namietal, že v danom prípade môže ísť o delikt občianskoprávny a poukazuje na to, že z povahy subsidiarity trestného práva je vylúčené, aby touto cestou boli riešené spory medzi účastníkmi civilného sporu, k tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza: Nepochybne treba prisvedčiť názoru, že nie je na mieste trestné stíhanie, ak sa konanie obvineného pohybovalo výhradne v rovine vzťahov občianskoprávných, resp. obchodnoprávných. V právnom štáte je neprípustné, aby prostriedky trestnej represie nahrádzovali iné, mimotrestné možnosti vynútenia porušeného práva, ktoré neboli využité, ak nie sú zároveň splnené všetky predpoklady trestnej zodpovednosti. V posudzovanom prípade však nemožno prehliadnuť, že konanie obvineného R. W. tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa malo už trestnoprávnu povahu. Obvinený totiž svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty úmyselného trestného činu proti majetku konkrétne zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, z ktorého bol právoplatne uznaný vinným. Správne právne posúdeniu predmetného skutku zodpovedá výrok rozhodnutia o vine rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda i tzv. právna veta. Námietky, ktoré boli dovolateľom formálne relevantne uplatnené, nie je možné akceptovať.

Obvinený v dovolaní ďalej namietal absenciu zákonného odôvodnenia rozhodnutí v zmysle § 168 Trestného poriadku. Podľa § 371 ods. 7 Trestného poriadku dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia však nie je prípustné. Aj napriek tomu však považuje dovolací súd za žiaduce upozorniť dovolateľa v danej súvislosti na tú skutočnosť, že v súlade s rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu Slovenskej republiky nemusí dať všeobecný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

A keďže rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria v tej - ktorej veci jeden celok, je tiež postačujúce, ak odvolací súd len odkáže na príslušnú pasáž z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia, ktorú považuje za správnu a s ktorou sa plne stotožňuje (inak by išlo v danom smere z jeho strany len o nepotrebné mechanické zopakovanie uvedenej argumentácie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia). V posudzovanej veci v žiadnom prípade nemožno označiť odôvodnenie súdneho rozhodnutia za nedostatočné, ale naopak za plne vyhovujúce požiadavkám uvedeným v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku.

Keďže teda Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v posudzovanej veci opodstatnenosť dovolacích námietok, rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.